

“ஆண்டவரே, இரக்கமாயிரும்!”

[1:12-22]

எனது தாயார் அர்ப்பணிப்புள்ள கிறிஸ்தவப் பெண்ணாக இருந்தார். அவர் ஒரு சாபவார்த்தையை யோ அல்லது சாபத்தைக் குறிப்பிடும் கொச்சையான வார்த்தையை யோ கூட பயன்படுத்தியதை நான் ஒருக்காலும் கேட்டதில்லை. அவர்கள் ஒரு மோசமான செய்தியைக் கேள்விப்படும் போதோ அல்லது மகிழ்ச்சியற்ற சிலவற்றைப் பார்க்கும் போதோ, பெரும்பாலும், “ஆண்டவரே இரக்கமாயிரும்” என்று கூறுவார்.

நான் தேவனுடைய இரக்கங்களை நம்பும்படியான சூழலில் வளர்ந்தேன். சங்கீதக்காரர், “கர்த்தர் நல்லவர், அவருடைய கிருபை என்றென்றைக்கும், அவருடைய உண்மை தலைமுறை தலைமுறைக்கும் உள்ளது” என்று கூறினார் (சங். 100:5). மீகா தீர்க்கதரிசி பின்வருமாறு கூறினார்:

தமது சுதந்தரத்தில் மீதியானவர்களுடைய அக்கிரமத்தைப் பொறுத்து, மீறுதலை மன்னிக்கிற தேவரீருக்கு ஒப்பான தேவன் யார்? அவர் கிருபைசெய்ய விரும்புகிறபடியால் அவர் என்றென்றைக்கும் கோபம் வையார். அவர் திரும்ப நம்மேல் இரங்குவார். நம்முடைய அக்கிரமங்களை அடக்கி, நம்முடைய பாவங்களையெல்லாம் சமுத்திரத்தின் ஆழங்களில் போட்டுவிடுவார் ... (மீகா 7:18, 19).

இரக்கம் என்பது நாம் எதிர்ப்பார்ப்பதற்கு அப்பால் உள்ள தயை என்று அர்த்தப்படுகிறது. தேவனுடைய இரக்கம்தான் நமது பாவங்களுக்கு நாம் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுந்த தண்டனையை நம்மீது செயல்படுத்தாதபடிக்கு அவரைத் தடுக்கிறது.

இருப்பினும் சிலவேளைகளில், நமது மீறுதலானது, தேவன் தமது இரக்கத்தைச் சற்றுக்காலம் நிறுத்தி வைக்கும் அளவுக்குப் பெரியதாக உள்ளது. சங்கீதக்காரர் பின்வருமாறு கேட்டார்:

ஆண்டவர் நித்தியகாலமாய்த் தள்ளிவிடுவாரோ? இனி ஒரு போதும் தயைசெய்யாதிருப்பாரோ? அவருடைய கிருபை முற்றிலும் அற்றுப் போயிற்றோ? வாக்குத்தத்தமானது தலைமுறை தலைமுறைக்கும் ஒழிந்துபோயிற்றோ? தேவன் இரக்கஞ்செய்ய மறந்

தாரோ? கோபத்தினாலே தமது உருக்கமான இரக்கங்களை அடைத்துக் கொண்டாரோ? (சங். 77:7-9).

யூதாவின் அக்கிரமமானது, அவனைத் தேவன் தற்காலிகமாக (அழிந்து) போகும்படி விட்டுவிடச் செய்திருந்தது. மக்கள் உதவிக்காகவும் ஆறுதலுக்காகவும் கண்ணோக்கிக் கொண்டிருக்கையில், தேவன் இனியும் அவர்களைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளமாட்டார் என்று காணப்பட்டது. எரேமியா, யூதாவின் பயங்கரமான சூழ்நிலையைச் சித்தரித்திருந்ததில் இருந்து, தேவனின்றி இருத்தல் என்பது எதுபோல் இருக்கும் என்ற விவரிப்பிற்குத் திரும்பினார். அவர் எருசலேமை “யூதா குமாரத்தியாகிய கன்னிகை” (1:15) என்று நபர்த்துவப்படுத்தி அவளுக்காகப் பேசலானார். அவரது வார்த்தைகளின் மூலமாக, அவள் தேவனுடைய இரக்கங்களுக்காக வேண்டுகல் செய்து தனது நிலையைத் தேவனிடம் முன்னிறுத்தினார். எருசலேமுக்கு இரங்கும்படி தேவனிடத்தில் கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது ஏன்?

அவளுடைய வருத்தத்தின் நிமித்தம்

பெருந்துக்கத்தின் ஆழமான தொனியில் யூதாவின் குமாரத்தியான கன்னிகை தனது வருத்தத்தை வெளிப்படுத்தினார். அவள் ஏளனப் புறக்கணிப்பைச் சகித்திருந்தாள். எவரோருவரும் தன்னைக் கவனிப்பதோ அல்லது தன்மீது அக்கறை கொள்வதோ இல்லை என்ற உண்மையினால் உக்கிரம் அடைந்திருந்தாள்/நடுநடுங்கியிருந்தாள். அவள் “வழியில் நடந்துபோகிற சகல ஜனங்களே, இதைக்குறித்து உங்களுக்குக் கவலையில்லையா”? என்று கேட்டாள். வேறு எந்த வருத்தமும் அவளுடைய வருத்தம் போலிருந்ததில்லை. அவள், கடந்துசென்ற ஒவ்வொருவரிடமும், தேவன் தமது உக்கிர கோபத்தில் அவளுக்குத் செய்திருந்ததைக் கண்ணோக்கும்படி கெஞ்சிக்கேட்டாள்:

உயரத்திலிருந்து என் எலும்புகளில் அக்கினியை அனுப்பினார். அது அவைகளில் பற்றியெரிகிறது, என் கால்களுக்கு வலையை வீசினார், என்னைப் பின்னிட்டு விழப்பண்ணினார், என்னைப் பாழாக்கினார், நித்தம் நான் பலட்சயப்பட்டுப் போகிறேன் (1:13).

யூதாவின் குமாரத்தியான கன்னிகை நம்பிக்கையற்ற வகையில் தோல்வியடைந்திருந்தாள். அவள் தனது எலும்புகளில் அக்கினியால் மேலதிகாரம் செலுத்தப்பட்டிருந்தாள். தேவனுடைய வசனம் எவ்வாறு அக்கினியைப்போல் எரேமியாவுக்குள் பற்றி எரிந்தது என்பதை விவரிக்கவும்கூட எரேமியா இதே ஒப்புமையைப் பயன்படுத்தியிருந்தார் (எரே. 20:9). அவர் தேவனுடைய சித்தத்தைப் பேசுவதில் இருந்து ஓய்ந்திருக்க விரும்பியபோதிலும்கூட, அது அவரால் இயலாததாக இருந்தது. அக்கினி என்பது தேவத்துவ கோபத்துடனும் இணைவு பெற்றிருந்தது (2 இரா. 1:10-14). வெம்மையான ஜுவாலைகளின் அதிகவலிவும் எல்லாவற்றையும்

பட்சித்தல் என்ற அக்கினியின் இயல்பும், எருசலேமின் வேதனையினுடைய உக்கிரத்தைக் கருத்தாகத் தெரிவிக்கின்றன.

அவளை அகப்படுத்த, அவளது பாதங்களின் கீழ் தேவன் ஒரு வலையை விரித்து வைத்திருந்ததுபோல் அவள் உணர்ந்தாள். இது தோல்வியை விளக்கியுரைக்கும் இன்னொரு சாதாரண ஒப்புமையாக உள்ளது. சில வேளைகளில், மூர்க்கத்தனமான காட்டு விலங்குகள் ஒரு வலையினால் அகப்படுத்தப்பட்டு, உதவியற்ற நிலையில் இருக்கக்கூடும். தரையின் மீதோ அல்லது குழியின்மீதோ, விலங்குகள் காணக்கூடாதபடியாக இலைகள் அல்லது மண் பரப்பப்பட்ட வலையொன்று விரித்து வைக்கப்படும். விலங்குகள் அதில் அடியெடுத்து வைக்கும்போது, அந்த வலையானது மூடி, அவற்றை அகப்படுத்திவிடும்.

“என்னைப் பின்னிட்டு விழப்பண்ணினார்” மற்றும் “நித்தம் நான் பலட்சயப்பட்டுப் போகிறேன்” என்ற சொற்றொடர்கள் அந்த நகரின் நம்பிக்கையற்ற சூழ்நிலையை இன்னும் அதிகமாக வெளிப்படுத்துகின்றன. அவள் நம்பியிருக்கக்கூடிய ஒரே நம்பிக்கையான தேவனே, அவள் இப்போது அணிந்திருந்த நுகத்தை அவளுக்கு ஏற்படுத்தியிருந்தார் (1:14). அவர் தாமே அதை அவளது கழுத்தில் போட்டிருந்தார். நுகங்கள் என்பவை கனமான பாரங்களை இழுப்பதற்கோ அல்லது சுமப்பதற்கோ பயன்படுத்தப்பட்டன. யூதாவின் கன்னிகையான குமாரத்தியால் சுமக்கப்பட்டிருந்த பாரம் என்பது அவளது பலம் தோல்வியடையக் காரணமாயிருந்தது. அது அவளால் சுமக்கக் கூடியதைக்காட்டிலும் அதிகமான பாரமாக இருந்தது. அவளது பலம் தோல்வியடைந்த காரணத்தினால், அவள் தன்னை அடக்குபவர்களை எதிர்த்து நிற்கக் கூடாது இருந்தது.

அவளது பாதுகாப்பு அமைப்புகள், அவளது - பலத்த மனிதர்களும் இளைஞர்களும் உடைய - இராணுவமானது, திராட்சரசம் பிழியும் ஆலையில் திராட்சப்பழங்களைப்போல் காலடியில் போட்டு மிதித்து நசுக்கப்பட்டது (1:15). இது எருசலேமின் தெருக்களில் அதிகமாய்ச் சிந்தப்பட்ட இரத்தத்தின் அளவு பற்றிய விரிவான சித்தரிப்பாக உள்ளது.

இந்த நிகழ்ச்சிகள், அவள் அழுவதற்குக் காரணமாயின. அவளது கண்களில் கண்ணீர் பொங்கிப் பெருகிற்று. எதிரிகள் மேற்கொண்டதாலும், அவளை மீளக்கூடியெழுப்பும் தேற்றுபவர் (தேவன்) தூரமாயிருந்ததாலும் அவளது மக்கள் கைவிடப்பட்டிருந்தனர். கன்னிப்பெண்ணின் அழுகையைப் பற்றி விசேஷித்த வகையில் கவலையான ஒன்றுள்ளது. எரேமியா அந்த உருவகத்தை, யூதாவின் கவலை குறித்து விவரிக்கப் பயன்படுத்தினார். அழுகின்ற பெண்ணொருத்தி பரிவிரக்க உணர்வை எழுப்பாதிருந்தால், அநேகமாக, வேறெதுவும் அவ்வாறு செய்வதில்லை. எரேமியா, “ஆண்டவரே, யூதாவின் ஆழமான வருத்தம் பற்றி அவளுக்கு இரங்கும்!” என்று கூறினார்.

அவளது ஜெபங்கள் நிமித்தம்

எருசலேம் மீது தேவன் இரக்கம் கொள்வதற்கு அவளது ஜெபங்கள் இன்னொரு காரணமாக இருந்தன: “சீயோன் தன் கைகளை விரிக்கிறாள்” (1:17அ). “சீயோன்” என்பது எருசலேம் மற்றும் அந்தப் பரிசுத்த நகரத்தைச் சுற்றியுள்ள பகுதிக்கான இன்னொரு சொற்றொடராக உள்ளது. தேவனுக்கு முன்பாக கரங்களை விரித்த நிலையில் ஜெபித்தல் என்பது ஆழமான பெருந்துக்கத்தில் ஜெபிப்பவர்களின் ஜெபம் செய்யும் ஒரு தோரணையில் உள்ளடங்கியிருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக, யூதமக்கள் கானானியர்களுடன் கலப்புத் திருமணம் செய்து கொண்டனர் என்பதைப் பற்றி எஸ்றா கேள்விப்பட்டபோது, அவர் அந்திப்பலிவேளை வரைக்கும் திகைப்படைந்தவராய் அமர்ந்திருந்து, பின்பு முழந்தாள்படியிட்டுத் தேவனை நோக்கி தமது கரங்களை விரித்தார் (எஸ்றா 9:15).

சீயோன் தீவிரமான ஜெபத்தில் தனது கைகளை விரித்தாலும், அவளை எவரொருவரும் ஆறுதல் செய்யக்கூடாதிருந்தது. சுற்றிலுமிருந்த நாடுகள் விரோதிகள் ஆக வேண்டும் என்று தேவன் தீர்மானித்திருந்தார். அவர்கள் மத்தியில் எருசலேம் சுத்தமற்றதாக, புறக்கணிக்கப்படவும் தவிர்க்கப்படவும் வேண்டியதாக ஆகியிருந்தது.

எருசலேம் தனது கரங்களை விரித்ததின் மூலமாக - தேவனைச் சென்றடைதலின் மூலமாக - உண்மையில், “இரக்கத்தின் ஆண்டவரே, யூதாவின் கன்னிகையான குமாரத்தியினுடைய ஊக்கமான ஜெபங்களைக் கேட்பீராக” என்றே கூறினார். தன்மீது தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பானது நீதியுள்ளதாக இருந்தது என்பதை அவள் ஜெபநிறைவுடன் ஒப்புக்கொண்டாள் (1:18அ). மேலும் அவள், தனது கலகத்தையும் ஒப்புக்கொண்டாள் (1:18ஆ). முந்திய வேண்டுகோள்கள், எருசலேம் மீது வந்திருந்த துன்பத்திற்குத் தேவனைக் குற்றம்சாட்டுபவையாகக் காணப்பட்டன: “... கர்த்தர் தமது உக்கிரமான கோபமூண்ட நாளிலே என்னைச் சஞ்சலப்படுத்தினதினால் ...” (1:12); “... என் கால்களுக்கு வலையை வீசினார், என்னைப் பின்னிட்டு விழப்பண்ணினார், என்னைப் பாழாக்கினார், ...” (1:13); “... என் பாதங்களின் நுகம் அவருடைய கையால் பூட்டப்பட்டிருக்கிறது, அவைகள் பிணைக்கப்பட்டு என் கழுத்தைச் சுற்றிக்கொண்டது ...” (1:14); “... திராட்சப்பழத்தை ஆலையில் மிதிக்கிறதுபோல, ஆண்டவர் யூதா குமாரத்தியாகிய கன்னிகையை மிதித்தார் ...” (1:15).

சொல்லப்போனால், இந்த துன்பங்களை யூதாவின் பாவத்திற்கான நியாயத்தீர்ப்பாகவே தேவன் அவள் மீது கொண்டுவந்திருந்தார். அவருடைய நியாயத்தீர்ப்பு சரியானதும் நியாயமானதுமாய் இருந்தது. அவள் உண்மையில் அந்த விளைவுகளைத் தானாகவே தன்மீது கொண்டு வந்திருந்தாள். அவள் தேவனுடைய கட்டளைகளைத் தான் மீறியிருந்ததை அறிந்தாள். நடந்துகொண்டிருந்த ஒவ்வொன்றும் தனக்குத் தகுதியானதே என்பதை அவள் அறிந்தாள்.

அவள் தனது இளம் மக்கள் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டதால் கொண்டு வரப்பட்ட வருத்தத்தைக் காணும்படி எல்லா மக்களையும் திரும்பவும் அழைத்தாள். அவளது முந்திய நேசர்கள் உதவிசெய்யவில்லை. எரேமியா கூறியதைக் கேட்க மறுத்துவிட்ட அவளது ஆசாரியர்களும் மூப்பர்களும், மார்க்கத் தலைவர்களும் பட்டினியால் இறந்துபோயிருந்தனர். அவள் திரும்புவதற்கு ஒருவருமில்லை (1:19).

இவ்விதமாக அவள் தனது இடர்ப்பாட்டைக் கண்ணோக்கும்படிக்குத் தேவனை அழைத்தாள் (1:20). தான் பாவம் செய்திருந்ததை உணர்ந்தறிந்திருந்த அவள் இருதயத்தில் மாற்றம் கொண்டிருந்தாள். அவளது ஆத்துமா கலங்கியிருந்தது. விரோதியின் பட்டயத்தால் மரணத்திற்கு ஆளாகுதல் என்பது வெளியில் காத்திருந்தது. முற்றுகையிடப் பட்டிருந்தபடியால், வியாதி அல்லது பட்டினியால் சாவு என்பது உள்ளே காத்திருந்தபடியால் அங்கும் ஆறுதல் என்பது கொஞ்சமாகவே காணப்பட முடிந்தது. R. K ஹாரிலன் அவர்கள் சுட்டிக்காண்பித்தபடி, “மரணம்” என்று மொழிபெயர்க்கப்பட்ட எபிரெய வார்த்தையானது எரே. 15:2; 18:21ல் உள்ளது போல், “கொள்ளை நோய் அல்லது பெருவாரி நோய்” என்றும் அர்த்தப்பட முடியும்.¹ யூதாவின் குமாரத்தி, தான் பாதுகாப்புடனும் பத்திரமாகவும் இருப்பதாக உணரக்கூடிய இடம் ஒன்றைக் கொண்டிருந்ததில்லை. எங்கெங்கும் மரணம் இருந்தது. அது தெருக்களிலும் மற்றும் வீடுகளிலும் கூட இருந்தது.

தேவனுடைய வாக்குத்தத்தத்தின் நிமித்தம்

இன்னும் ஒரு காரணத்திற்காகத் தேவன் இரக்கம் மிகுந்தவராக இருக்கவேண்டும் என்று எரேமியா நம்பினார். இதற்கு முன்பு எரேமியா, யூதாவைக் காட்டிலும் துன்மார்க்கமான தேசம் ஒன்றைக் கொண்டு யூதாவைச் சிட்சித்தத்தில் தேவனுடைய நீதியைக் குறித்து கேள்வி கேட்டிருந்தார் (எரே. 12:1-4) இந்த தேசங்கள் மனந்திரும்பாமற்போனால் இவற்றையும் தாம் விசாரிப்பதாகத் தேவன் வாக்குத்தத்தம் செய்திருந்தார் (எரே. 12:14-17).

யூதா, எருசலேம் மற்றும் எரேமியா ஆகியோர், பழிவாங்குதல் என்ற தேவனுடைய வாக்குத்தத்தம் நிறைவேறத் தயாராக இருந்தனர். தேவன் தமது சொந்த வேளையில் ஒவ்வொரு சூழ்நிலைமீதும் கவனம் செலுத்து கின்றார்.

செய்தி என்ன?

பாவத்தின் சமையையோ அல்லது தவறு செய்தலின் கசப்பான விளைவுகளைப் பெற்றுத் துன்புறுதல் என்பதையோ நீங்கள் உணருகின்றீர்களா? உங்கள் வருத்தம் நம்பிக்கையற்றதாக இருப்பதில்லை.

(1) வருத்தத்தின் வேளையில் கிறிஸ்துவுக்குள் ஆறுதலைக் கண்டடைய முடியும். இயேசு, “துயரப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள், அவர்கள்

ஆறுதலடைவார்கள்” என்று கூறினார் (மத். 5:4). இந்த சந்தர்ப்பப் பொருளில் இயேசு, நம்மீது விழக்கூடிய பெருந்துன்பத்தினிமித்தம் ஏற்படும் துயரத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக பாவத்தின் நிமித்தமான துயரத்தைப் பற்றிப் பேசினார். இருப்பினும், பாவத்தின் விளைவாக பெருந்துன்பம் ஏதேனும் வந்து, நாம் பாவத்தினிமித்தமும் அந்தச் சூழ்நிலையினிமித்தமும் துயரப்பட்டால் இவற்றில் ஒன்றிற்கோ அல்லது இரண்டிற்குமோ நாம் கிறிஸ்துவுக்குள் ஆறுதலைக் கண்டறிய முடியும்.

பெருந்துன்பம் என்பது பாவத்தினால் கொண்டுவரப்பட்டிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், அதற்குத் தேவன் ஆறுதல் அளிக்கின்றார். யோபுவின் விஷயத்தில் நடந்தது போல், தேவன் நம்மை ஒரு புயலின் மூலமாக பலமுள்ள மக்களாகக் கொண்டுவந்து, வேதனை மற்றும் துக்கத்திற்கு அர்த்தத்தையும் நோக்கத்தையும் தரக்கூடும். இடர்ப்பாடானது நமது பலத்தை நம்மில் இருந்து முற்றிலுமாக நீக்கி, நமக்குள்ளே நம்மை உதவியற்றவர்களாகவும் நம்பிக்கையற்றவர்களாகவும் விடுகின்றபோது, தேவனிடத்திலிருந்து நாம் பெற்றுக்கொள்ளும் பலமானது நாம் எப்போதும் கொண்டிருக்கக் கூடிய சொந்த பலத்தைவிட பெரியதாக உள்ளது. அதனால்தான் பவுல், “நான் பலவீனமாயிருக்கும்போதே பலமுள்ள வனாயிருக்கிறேன்” என்று கூற முடிந்தது (2 கொரி. 12:10). அவர் தமது மிகுந்த பலவீனத்தில் இருந்தபோது, தேவனுடைய மாபெரும் பலத்தினால் உயிர்பிழைத்தார்.

பாவத்திற்கான துக்கத்தில் இயேசு ஆறுதலை வாக்குத்தத்தம் செய்தார். பவுல், “தேவனுக்கேற்ற துக்கம் பின்பு மனஸ்தாப்பப்படுகிறதற்கு இடமில்லாமல் இரட்சிப்புக்கேதுவான மனந்திரும்புதலை உண்டாக்குகிறது. லௌகிக துக்கமோ மரணத்தை உண்டாக்குகிறது” என்று போதித்தார் (2 கொரி. 7:10). நமது பாவம் நிறைந்த நிலைக்காகத் துக்கித்தல் என்பது மனந்திரும்புதலை விளைவிக்கிறது. மனந்திரும்புதல் என்பது மன்னிப்பை விளைவிக்கிறது. பாவத்தின் சமையின்கீழ் பரிதபித்துக்கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்கு மன்னிப்பைக் காட்டிலும் அதிகம் ஆறுதல் தரக்கூடியது வேறெதுவும் இல்லை.

நான் வளர்ந்துகொண்டிருந்தபோது, ஒவ்வொரு பையனும் விளையாடுவதற்காக வீட்டிலுள்ள துணிகளை எடுத்துத் செல்வது உண்டு. என் அம்மா தனது துணியை எடுத்துச் செல்லக்கூடாது என்று என்னைத் தடைசெய்யுமுன்பாகவே அந்தத் துணிகளில் பலவற்றை நான் கிழித்திருந்தேன். ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமையன்று நாங்கள் எங்கள் அத்தை வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தோம். அங்கு நான் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய வகையில் துணி அறையில் பல துணிகள் தொங்குவதை நான் கண்டேன். அவற்றில் ஒரு துணியை எடுத்து எனது சட்டைப் பைக்குள் திணித்துக் கொண்டேன். அன்று இரவில் எனது துணிகளைத் துவைப்பதற்குப் போடுவதற்குமுன்பு எனது தாயார் எனது சட்டைப் பைகளைச் சோதனையிட்டு அதில் இருந்த துணியைக் கண்டார்.

அவர் என்னிடம் வந்து, அதை நான் எங்கிருந்து எடுத்தேன் என்று கேட்டார். நான் அதைக் கண்டெடுத்ததாக கூறினேன். இன்னும் அதிகமாய்

என்னிடத்தில் கேள்விகளைக் கேட்டபின்பு அதை நான் உண்மையில் அதைவீட்டு துணியறையில் “கண்டெடுத்தேன்” என்பதை அவர் அறிந்துகொண்டார். நான் அதைத் திருடியதாக அம்மா என்மீது குற்றம் சாட்டினார்.

நான் எதிர்பார்த்த விதத்தில் அம்மா என்னுடன் பேசவில்லை. அவர், “அடுத்தவாரம் நாம் அதை வீட்டிற்குத் திரும்பச் செல்லும்போது, நீ இந்தத்துணியை அவரிடம் கொடுத்து திருடியதற்காக மன்னிப்புக்கேட்க வேண்டும்” என்று கூறினார். அது என்னை அடிப்பதைவிட அதிக வேதனையை எனக்குக் கொடுத்தது. அன்று இரவு உறங்குவதில் கூட நான் தொந்தரவு அடையுமாறு நான் மிகவும் துக்கப்பட்டேன் (அழுதேன்). அடுத்தநாள் காலை இன்னும் எனது இருதயத்தில், என் தவறின் பாரத்துடனே நான் எழுந்தேன், மற்றும் அதை ஒரு வாரமளவும் சுமந்தேன். நான் வருத்தப்படுகிறேன் என்று அதையிடம் கூறுவது எவ்வாறு என்று நான் மீண்டும் மீண்டும் ஒத்திகை பார்த்தேன்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை பிற்பகலில், அதையின் வீட்டிற்குச் சென்றபோது, நான் உள்ளே செல்ல விரும்பவில்லை. நான் அம்மாவுக்குப் பின்னால் ஒன்றும் கூறாது நின்று கொண்டிருந்தேன். நான் வாயைத் திறந்தால் உடனே அழுதுவிடுவேன் என்பதை அறிந்திருந்தேன்.

கடைசியில் அம்மா, “அண்ணி, சகாயராஜ் உங்களிடம் ஏதோ கூறவேண்டும் என்றிருக்கிறான்” என்றார்கள். அதை சிரித்துக்கொண்டே, “அது என்ன மருமகனே?” என்று கேட்டார்கள். அவர்களிடம் நான் ஏதோ நல்ல செய்தி கூறுவேன் என்று அவர் நினைத்தார், நானோ அவர்களின் துணியைத் திருடியது பற்றி அவரிடம் கூற வெட்கப்பட்டேன். அந்தத் துணியில்லாது அல்லது அது தேவைப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் இருந்தார்களோ! என்று நான் வியப்புற்றேன். நான் அழத் தொடங்கினேன், அதை என்னைத் தன் கைகளால் தழுவிக்கொண்டு, “அவ்வளவு மோசமானதா நடந்துவிட்டது?” என்பது போல் ஏதோ கூறினார்.

நான் மெதுவாக அந்தத் துணியை எனது சட்டைப் பையிலிருந்து வெளியே எடுத்து அதை அவரிடத்தில் கொடுத்தேன். இன்னமும் நான் எதுவும் பேச விரும்பவில்லை, ஆனால் இந்தத் தண்டனை முற்றுப்பெற வேண்டும் என்று விரும்பினேன், எனவே கடைசியில் நான், “உங்கள் துணியை எடுத்துச் சென்றதற்காக நான் வருந்துகின்றேன்” என்று கூறினேன்.

அததை என்னை இறுகத் தழுவிக்கொண்டு, “ஓ, பரவாயில்லை. என்னிடத்தில் ஏராளமாகத் துணிகள் உள்ளன. நீ அதை என்னிடம் கேட்டிருந்தால் உனக்குக் கொடுத்திருப்பேன். நீ அதை வைத்துக் கொள்ளலாம்” என்று கூறினார்.

ஓ! என்ன ஒரு நிம்மதி. ஒரு வாரம் முழுவதும் நான் சுமந்திருந்த சுமையானது ஒரு சுருக்கமான கூற்றினால் திடீரென்று நீங்கிப்போயிற்று. திடீரென்று நான் திரும்பவும் மகிழ்ச்சியாயிருந்தேன். அதுவே பாவத்தை அறிக்கையிட்டு மன்னிப்பைப் பெறுவதில் உள்ள மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. தேவனுக்கேற்ற துக்கமானது, புன்னகை மற்றும் மகிழ்ச்சியுடன் கூடிய துக்கமாக, மன்னிப்பின் நம்பிக்கை கொண்டதாக உள்ளது.

(2) இப்பொழுது என்பதே, துக்கம் மற்றும் குற்ற உணர்வின் பாரத்தை எடுத்தெறிய வேண்டிய வேளையாக உள்ளது. தேவன் கடைசியாக உள்ள ஒரு நல்ல புகலிடமாக இருக்கின்றார் என்றால், அவர் முதலாவதாக உள்ள ஒரு நல்ல புகலிடமாகவும் இருக்கின்றார். யூதாவின் மக்களைப்போல், சில வேளைகளில் நாம் நமது பிரச்சனைகளை நாமாகவே கையாள முயற்சி செய்து, முற்றிலும் உதவியற்ற நிலையை அடையும்போது மாத்திரமே தேவனை அழைக்கின்றோம். தேவனை நாம் ஒரு மருத்துவர் என்ற வகையில் பயன்படுத்தச் சாய்கின்றோம். எவரொருவரும் மருத்துவரிடம் செல்ல விரும்புவது இல்லை. நம்மால் முடிந்த வரையில் நாம் அதைத் தள்ளிப்போடுகின்றோம். வீட்டு மருத்துவத்தை நாம் முதலில் முயற்சி செய்கின்றோம். நாமே நம்மைக் குணப்படுத்திக்கொள்ள இயலும் என்று நினைத்து நாம் நமது சுகவீனத்தை நீக்க முயற்சி செய்கின்றோம். கடைசியில் செய்வதற்கு வேறொன்றும் அறியாத நிலையில், நாம் மருத்துவரிடம் செல்லுகின்றோம்.

அழிவு வந்த பின்புதான் -சூழ்நிலையானது நம்பிக்கையற்றதாக ஆன பின்புதான் - எருசலேம் தேவனிடத்தில் திரும்பி அவரது உதவியை மன்றாடியது. அதன் மக்கள் முதலில் தங்கள் முன்னாள் நண்பர்கள் மற்றும் - எகிப்தியர்கள், ஏதோமியர்கள் மற்றும் தங்களைப்போலவே பாபிலோனுக்குப் பயப்பட அதிக காரணங்களைக் கொண்டிருந்தவர்களாகிய - தங்களுடன் ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டிருந்தவர்கள் ஆகியோரை நம்பினார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குத் தவறான செய்திகளைக் கொடுத்த பிரசங்கியார்கள் மற்றும் தீர்க்கதரிசிகளிடத்தில் சென்றனர். அவர்கள் பொய்த்தேவர்களின் சுருபங்களைக் குவித்தனர். இவை யாவும் தோல்வியடைந்தபோது அவர்கள் தேவனிடத்தில் திரும்பினர்.

நாம் ஏன் அவ்வாறு நடந்துகொள்கின்றோம்? தொந்தரவு செய்யக் (கூடாத அளவுக்குத்) தேவன் மகா பெரியவர் என்று நாம் நினைப்பதாலா? எல்லாவற்றையும் நாமே கவனித்துக்கொள்ள முடியும், பெரிய விஷயங்களை மாத்திரம் தேவனிடத்தில் எடுத்துச் செல்ல வேண்டும் என்று நாம் நினைப்பதால் இவ்வாறு இருக்க முடியுமா? நமது காரணங்கள் எதுவாக இருப்பினும், அவைகள் தேவன்மீதுள்ள நம்பிக்கைக் குறைவையே செயல்விளக்கப்படுத்துகின்றன. நம்பிக்கைக் குறைவு என்பது நாம் தேவனை நன்றாக அறியவில்லை என்றே வழக்கமாக அர்த்தப்படுத்துகிறது. நாம் அவரை அறிந்திருந்தால், தேவனால் கையாளக்கூடாத அளவுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் பெரியதாகவோ அல்லது அவரது கவனத்துக்குக் கொண்டுவரக்கூடாத அளவுக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் சிறியதாகவோ இருப்பதில்லை என்று அறிந்திருப்போம்.

தேவன் கூறுவதைக் கேளுங்கள்:

நீங்கள் ஒன்றுக்குங் கவலைப்படாமல், எல்லாவற்றையுங்குறித்து உங்கள் விண்ணப்பங்களை ஸ்தோத்திரத்தோடே கூடிய ஜெபத் தினாலும் வேண்டுகலினாலும் தேவனுக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்.

அப்பொழுது, எல்லாப் புத்திக்கும் மேலான தேவ சமாதானம் உங்கள் இருதயங்களையும் உங்கள் சிந்தைகளையும் கிறிஸ்து இயேசுவைக் குள்ளாகக் காத்துக்கொள்ளும் (பிலி. 4:6, 7).

இடைவிடாமல் ஜெபம்பண்ணுங்கள் (1 தெச. 5:17).

ஆகையால், ஏற்றகாலத்திலே தேவன் உங்களை உயர்த்தும்படிக்கு, அவருடைய பலத்த கைக்குள் அடங்கியிருங்கள். அவர் உங்களை விசாரிக்கிறவரானபடியால், உங்கள் கவலைகளையெல்லாம் அவர்மேல் வைத்துவிடுங்கள் (1 பேது. 5:6, 7).

வருத்தப்பட்டுப் பாரஞ்சமக்கிறவர்களே! நீங்கள் எல்லாரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள், நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன். நான் சாந்தமும் மனத்தாழ்மையுமாய் இருக்கிறேன், என் நுகத்தை உங்கள் மேல் ஏற்றுக்கொண்டு, என்னிடத்தில் கற்றுக் கொள்ளுங்கள், அப்பொழுது, உங்கள் ஆத்துமாக்களுக்கு இளைப்பாறுதல் கிடைக்கும். என் நுகம் மெதுவாயும், என் சமை இலகுவாயும் இருக்கிறது என்றார் (மத். 11:28-30).

அதை நீங்கள் கேட்டீர்களா? எல்லாவற்றைக் குறித்தும் ஜெபியுங்கள்! எல்லா வேளைகளிலும் ஜெபியுங்கள்! உங்கள் வாழ்வின் எல்லா அம்சத்தையும் தேவனிடத்திற்குக் கொண்டுவாருங்கள். அவர் இன்றி இல்லத்தை விட்டுச்செல்லத் துணியாதீர்கள். நீங்கள் செல்லும் இடங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அவரைக் கூட்டிச்செல்லுங்கள். அவர் உங்களைக் குறித்து அக்கறையாக இருக்கின்றார்! நீங்கள் உங்கள் வாழ்வின் சிறுவிஷயங்களைப் பற்றி தேவனிடத்தில் பேச மறுத்தால், பெரிய விஷயங்களைப் பற்றி அவரிடத்தில் பேசுவதற்கு உங்களுக்கு இருக்கின்ற உரிமையை இழந்துபோக நேரிடலாம். உலகம் உங்கள் மீது சமத்துகின்ற பாரத்தைவிட, அவர் உங்கள் மீது வைக்கின்ற பாரம் இலகுவாக உள்ளது, ஏனெனில் அதைச் சமப்பதற்கு அவர் உங்களுக்கு உதவுகின்றார்.

(3) உங்கள் பாவச்சுமைகளை இயேசு சுமக்க விரும்புகின்றார். பாவத்தின் சுமையானது சுமக்கப்பட்டாக வேண்டும். இது வாழ்வின் சட்டமாகவே உள்ளது. நமது அலைந்து திரிதல்கள் தேவனால் கவனிக்கப்படாது விடப்படுவதில்லை. நாம் தவறு செய்கின்றபோது அவர் தமது தலையை மறுபுறம் திருப்பக்கொள்வதோ அல்லது அதைக் கவனிக்க மறுப்பதோ இல்லை.

மோசம்போகாதிருங்கள், தேவன் தம்மைப் பரியாசம் பண்ணவொட்டார். மனுஷன் எதை விதைக்கிறானோ அதையே அறுப்பான். தன் மாம்சத்திற்கென்று விதைக்கிறவன் மாம்சத்தினால் அழிவை அறுப்பான். ஆவிக்கென்று விதைக்கிறவன் ஆவியினாலே நித்தியஜீவனை அறுப்பான் (கலா. 6:7, 8).

தேவனுடைய மக்கள் தாங்கள் வாழ்வின் சட்டத்திலிருந்து விதிவிலக்குப் பெற்றவர்கள் என்று நினைத்துக்கொண்டு தவறு செய்தனர்.

அவர்கள் தேவனால் தெரிந்துகொள்ளப்பட்டவர்களாக, அவரது திராட்சத்தோட்டத்தில் தேர்ந்துகொள்ளப்பட்ட திராட்சச் செடியாக இருந்தனர். அவர்கள் தங்களின் கேடுபாடுகளைத் தேவன் கண்டு கொள்ளாதிருப்பார் என்று நினைத்துக் கொள்ள முடியுமா? நாம் நமக்கு விருப்பமானபடி யெல்லாம் செய்துவிட்டு விளைவுகளுக்குத் தப்பிக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கும்படி சோதிக்கப்படுகின்றோமா? நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு மோசே, “உங்கள் பாவம் உங்களைத் தொடர்ந்துபிடிக்கும் என்று நிச்சயமாய் அறியுங்கள்” (எண். 32:23) என்று இஸ்ரவேல் மக்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்திருந்தார்.

விளைவுகளின் தீவிரத்தன்மையானது விலகிச் செல்லுதலின் தீவிரத்தன்மைக்குப் பொருந்துவதாயிருக்கும். யூதா நீண்டகாலமாக விலகிச் சென்றிருந்தது; மக்கள் பலமுறை எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டிருந்தனர். மனந்திரும்பி தேவனிடத்திற்குத் திரும்பவேண்டும் என்று அவர்களுக்குக் கூறப்பட்டபோது, வணங்குவதற்காக அவர்கள் இன்னும் அதிகமான விக்கிரகங்களைச் செய்ததின்மூலம் பதில்செயல் செய்தார்கள். இந்தத் தேவர்கள் தங்களை விளைவுகளில் இருந்து காப்பாற்றுவார்கள் என்று நம்பியிருந்தனர். அதிகமான பாவத்தில் ஈடுபடுதல் என்பது கடந்தகாலப் பாவத்திலிருந்து விடுதலையளிப்பதில்லை. யூதாவின் மக்கள், தங்கள் பாவத்திற்காக தண்டனையானது சுமக்க இயலாத அளவு பெரிதாகும்படி அதன் விளைவுகள் உயர்ந்து வரும்படியாக தங்கள் பாவங்களைக் குவித்தனர்.

தேவன் மன்னிக்கக் கூடாத அளவுக்குப் பாவம் செய்திருந்ததாகக் கூறிய மனிதரிடத்தில் ஒருமுறை நான் கிறிஸ்துவைப் பற்றிப் பேசினேன். அவர் தேவனை அறியாதிருந்தார். அவரது பாவங்கள் அவரால் சுமக்கப்படப் பெரியவைகளாய் இருந்திருக்கலாம், ஆனால் அவைகள் தேவனால் சுமக்க இயலாத அளவுக்குப் பெரியவைகள் அல்ல. சிலுவையில் இயேசு அனுபவித்த வேதனை மற்றும் பெருந்துன்பத்தின் வலிவானது, வழிதப்பித்திரியும் மனிதகுலத்தின் பாவங்களின் வலிவுக்குப் பொருந்துகிறது. அவற்றைத் தேவன் காணாது விடுவதில்லை, ஆனால் நமது பாவத்தின் திரளான கடனை நம்மால் திரும்பிச் செலுத்த இயலாதது என்பதை அவர் அறிகின்றார்.

மனிதகுலத்தின் பகுதியில் உள்ள அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான பாவங்களுக்கு விலைசெலுத்துதல் என்பதே இயேசு அப்படிப்பட்ட பயங்கரமான மரணத்தில் மரணமடைய வேண்டியிருந்ததற்கான காரணமாயிருந்தது. நம்மால் சுமக்க முடியாத பாரத்தை அவர் நமக்காகச் சுமந்தார். இதை ஏசாயா இயேசு பிறப்பதற்கு நீண்ட காலத்திற்கு முன்பே முன்னுரைத்திருந்தார்.

மெய்யாகவே அவர் நம்முடைய பாடுகளை ஏற்றுக்கொண்டு, நம்முடைய துக்கங்களைச் சுமந்தார். நாமோ, அவர் தேவனால் அடிபட்டு வாதிக்கப்பட்டு. சிறுமைப்பட்டவரென்று எண்ணினோம். நம்முடைய மீறுதல்களினிமித்தம் அவர் காயப்பட்டு, நம்முடைய அக்கிரமங்களினிமித்தம் அவர் நொறுக்கப்பட்டார். நமக்குச்

சமாதானத்தை உண்டுபண்ணும் ஆக்கினை அவர்மேல் வந்தது. அவருடைய தழும்புகளால் குணமாகிறோம், நாடெல்லாரும் ஆடுகளைப்போல வழிதப்பித் திரிந்து, அவனவன் தன் தன் வழியிலே போனோம், கர்த்தரோ நம்மெல்லாருடைய அக்கிரமத்தையும் அவர்மேல் விழப்பண்ணினார் (ஏசா. 53:4-6).

சிலுவையில் இயேசு, உங்கள் மற்றும் எனது பாவத்தைக் கையாண்டார். சிலுவையில் அவர் நமது துக்கங்களைச் சுமந்தார் மற்றும் நமது வருத்தங்களைச் சுமந்தார். ரோமர் 5:20ல் பவுல், “அப்படியிருந்தும், பாவம் பெருகின இடத்தில் கிருபை அதிகமாக பெருகிற்று” என்று கூறினார். யூதாவின் மக்கள் தேவனுடைய கிருபைக்காக மன்றாடினர். நாம் தேவனுடைய கிருபையைப் பெறுவதற்கு வழிவகை கொண்டுள்ளோம். கிருபை என்பது இரக்கத்திற்கு ஒருபடி அப்பால் உள்ளது. இரக்கம் என்பது ஒருவர் நியாயமான வகையில் துன்புற வேண்டிய தண்டனையைப் பற்றிப்பிடித்துள்ளது. கிருபை என்பது நாம் திருப்பிச் செலுத்த வேண்டியிராத வகையில் நமக்காகத் தண்டத்தைச் செலுத்துகிறது. இயேசு இல்லாமல் நம்மால் சுமக்க இயலாத அளவுக்கு நமது பாவங்கள் பெரிதாயுள்ளன.

அவர்மீது நாம் நம்பிக்கை கொண்டிருக்க வேண்டும். பாவத்தின் நித்தியமான விளைவில் இருந்து அவர் ஒருவரே நம்மை இரட்சிக்க முடியும். குற்றத்தின் இப்படிப்பட்ட பாரமான சுமையை நாம் தொடர்ந்து சுமக்கத் தேவையிராதபடி நமது பாவங்களின் குற்றத்தை அவர் ஒருவர் மாத்திரமே நீக்க முடியும். நன்கு விரும்பப்பட்ட ஒரு கவிதையானது பின்வருமாறு கூறுகிறது:

என் பாவத்தைக் கழுவக் கூடியது எது?
இயேசுவின் இரத்தம் தவிர வேறெதுவும் இல்லை
என்னை முழுமையாக்குவது எது?
இயேசுவின் இரத்தம் தவிர வேறெதுவும் இல்லை.²

கிறிஸ்துவே நமது பாவங்களைச் சுமந்தவராக இருக்கின்றார் என்பதால், சுத்திகரிப்பிற்கு அவரிடம் சேரும்படி தேவன் நம்மை அழைக்கின்றார். அவரை விசுவாசித்து, அவரில் நம்பிக்கை வைத்து, அவருக்காக நமது வாழ்வை ஒப்புக்கொடுக்கும்படி அவர் நம்மை அழைக்கின்றார் (யோவா. 5:24) அப்போது நாம் மனந்திரும்ப (அப். 3:19), நாம் வாழும் வழியை மாற்றிக்கொள்ள, மற்றும் நாம் இயேசுவில் விசுவாசம் கொண்டுள்ளதை உலகத்திற்குக் கூற (அப். 8:37; ரோம. 10:9, 10) தயாராயிருப்போம். அது, நாம் அவரது மரணம், அடக்கம் மற்றும் உயிர்த்தெழுதலில் அவருடன் பங்கேற்பதற்கு தண்ணீருக்குள் முழுக்காட்டப்படுவதினால் கீழ்ப்படியவும், கிறிஸ்துவுக்குள் புதிய ஜீவனுள்ளவர்களாய் நடந்துகொள்வதற்கு ஞானஸ்நானத்தின் தண்ணீர்க் கல்லறையை விட்டு எழும்பி வரவும் நாம் ஆயத்தமாய் இருப்போம் என்றும் அர்த்தப்படுத்துகிறது (ரோம. 6:3, 4). அதனால் தான் பவுல் கொரிந்தியர்களுக்கு, “கிரயத்துக்குக்

கொள்ளப்பட்டிருக்கிறேன். ஆகையால் தேவனுக்கு உடையவைகளாகிய உங்கள் சரீரத்தினாலும் உங்கள் ஆவியினாலும் தேவனை மகிமைப்படுத்துங்கள்” (1 கொரி. 6:20) என்று கூற முடிந்தது.

தேவன் உங்களுக்காக நோக்கங்கொண்டுள்ளபடியெல்லாம் ஆவதற்கு நீங்கள் ஆயத்தமாக இருக்கின்றீர்களா? உலகம் உங்களை விட்டுக் கடந்துபோகும்படியாகவும், தேவன் தமது வழியை உங்களிடத்தில் கொண்டிருக்கும்படியாகவும் அனுமதியுங்கள். ஒரு கையினால் உலகத்தைப் பற்றிக்கொண்டு, இன்னொரு கையினால் தேவனைப் பற்றிக்கொள்ள முயற்சித்தல் என்பது உங்களைப் பிரித்துக் கிழித்துவிடும். ஒன்றை அல்லது இன்னொன்றை நீங்கள் விற்றாக வேண்டும்.

“தீமையை வெறுத்து, நன்மையைப் பற்றிக்கொண்டிருங்கள்”
(ரோம. 12:9).

குறிப்புகள்

¹R. K. Harrison, *Jeremiah and Lamentations*, The Tyndale Old Testament Commentaries, gen. ed. D. J. Wiseman (Downers Grove, Ill.: Inter-Varsity Press, 1975), 212. ²“Nothing But the Blood,” *Songs of the Church*, ed. Alton H. Howard (West Monroe, La.: Howard Publishers, 1977).